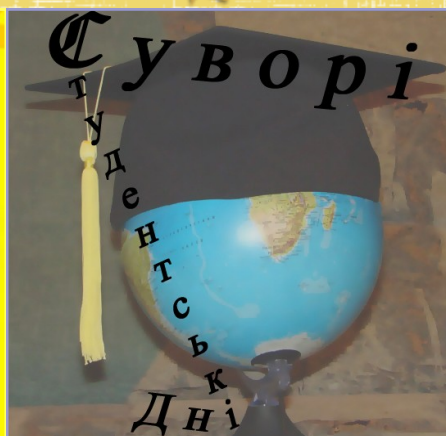

Слов'яно-грецький колегіум

ССД № 7

Вересень 2010

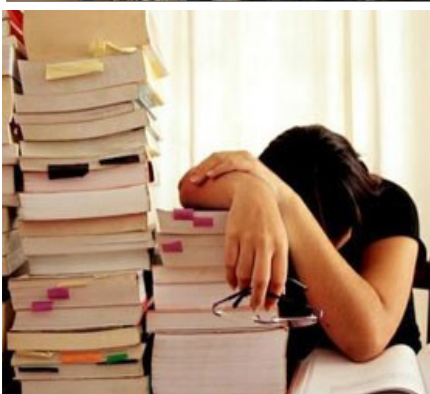
Золота Осінь Славутича
2010

Стр. 2

ГогольFest назбирав
таланти

Стр. 3

Літня школа
журналістики

Стр. 7

Як Київський Палац
дітей та юнацтва
двері відкривав

Стр. 8-9

У війни не дитяче
обличчя
+ фотоколаж
Стр. 12-13

Проба пера

Стр. 14

Час, у який
можливо все

Стр. 14

Вирушаємо до Славутича...

Золота Осінь Славутича... Чудова романтична назва... Одразу перед очима уявляєш золотий ліс, з широкими розлогими деревами, вузьеньку стежечку, що поступово зникає у далечині з горизонту і, здавалося, тільки вітерець пробіжить по лісу, зашелестить своїми синими-деревами, та доньками-кущами, шепне їм на вухо казку, як ось один за одним листочки падають до підніжжя. Дерева, немов, знімають з себе одяг, який стинає їхні рухи, не даючи змоги на повноцінний подих... А яка ж саме осінь у Славутичі?... Дивовижна. Хоча раніше нам і не доводилось відвідати славнозвісне місто Славутич, але не з чуток знаємо, що чудова та гармонійна з прекрасними пейзажами.

Головною метою фестивалю є залучення молоді до соціальної активності, колективна праця, цілеспрямована професійна підготовка до роботи у засобах масової інформації, поглиблення професійних, творчих і дружніх контактів між дітьми різних країн.

Незмінний девіз фестивалю:
"Хочу бачити світ щасливим!"

Всі на ГогольFest!

З 4 по 12 вересня 2010 року в Києві вже традиційно пройшов фестиваль "ГогольFest" - це презентація в Україні кращих зразків світового мистецтва, відновлення зв'язків між поколіннями українських художників. Це розвиток українського мистецтва нового часу, що включає в себе сучасну музику, танець, театр, сценографію, живопис, дизайн, кіно, аудіовізуальні та інші види сучасних мистецтв. На сьогоднішній день немає таких можливостей, щоб втілити в життя складні масштабні вистави, але все ж таки це шоу було організовано на досить високому рівні. Це були справжні зразки світового мистецтва, котрі вразили глядачів. На відкритті було сконструйовано величезний макет людини, який рухався під цікаві ритми музики. Великі циркові колеса літали над Майданом, а всередині них стрибали люди у білих костюмах, неначе мавпочки, а на літаючих клітках каскадери виробляли цікаві фігури. У небі розвивались повітряні кульки, які палали мигаючими вогниками. На екранах, які були встановлені, були зображення відомого письменника Миколи Гоголя у різних розмальовках. Люди із захопленням дивилися на це видовище. Феєрверк вразив абсолютно всіх, адже таке поєднання різноманітних яскравих вибухів здавалося просто казковим. В цілому шоу було дуже ефектним, тому що поєднання різних видів мистецтва були здійснені у новій незвичній формі, тому розвиток українського мистецтва прямує до нових вершин.

Вікторія Бережна

Тепер Я — Студент!

Буденне життя студентів дуже насичене і різноманітне. Але, щоб влитися в цю шалену хвилю навчання і розваг - потрібно пройти дорогу з не аби якими пригодами. Перше, треба вибрати місце навчання. «Слов'яно-грецький колегіум» - Вирішено! Далі починаються *суворі студентські дні*. А навчання - це не таке страшне слово, як здається на перший погляд. Трішки бажання і фантазії і навчання в тебе в кишені! Коледж зі школою порівняти не можливо, адже в Слов'яно-грецькому колегіумі - ми дорослі. До новоспечених студентів зовсім інше ставлення. Викладач не бачить сильної відмінності між студентами коледжу і університету, але нас це тільки тішить.

Напевно більшість абітурієнтів, прийшовши до цього коледжу, хотіли як найшвидше вирватися зі стін рідної школи та вступити в доросле життя. Так тут усі привілеї: і навчання, і дозвілля, і гуртожиток. Але основним - є практика. Виходячи з того, що викладач не бачить різниці між студентами, ми стаємо більш відповідальними і самостійними. Вже на другому курсі ми дізнаємось такі «приємні принади» майбутньої професії, що не кожен популярний університет дасть такі знання і практику. Вибираючи одну з професій, запропонованих у коледжі - турист, журналіст, фінансист, розумієш, що тут вчать професіоналів своєї справи! І ми впевнені, що по закінченню коледжу ми 100% досягнемо успіхів, і у майбутньому країна ще почує про імена випускників Слов'яно-грецького колегіуму!

Катерина Яриновська, Надія Хитра

Розмова з портретом

Часто за посмішкою ми приховуємо якусь біду. Але коли йдеться про війну, то навряд це у когось вийде. На фото ми можемо бачити неправдиву посмішку. Це омана, яку чомусь так важко розгадати. Нехай думають, що в мене все добре!

«Дорогі батьки! Пишу вам останню свою записку. Помилування не чекаю... На слідстві я тримався спокійно... Протягом чотирьох з половиною годин били тричі. Били гумою, грабовою палицею, залізною палицею по жилах. Після цього я погано чую. Ті, хто був у моїй групі, зараз на волі. Ніякі тортури не примусили назвати їхні прізвища. Я не боюся смерті, помру, як належить патріоту Батьківщини. Перемога буде за нами. Яша»

Як це мій син не вернеться? Він же обіцяв! Чому він, а не я? Сину, вернись, сину!

Війна забирала всіх... вона не обирала, їй все одно хто ти. Дивлячись на портрет свого дідуся, в мене назрівають сльози. Він пішов і не повернувся... Його забрала війна. Сам по собі був вольовим, міцним, але пуля його ранила надто болісно і врятувати вже було неможливо. Але це ще добре, коли про все дізнаєшся, багато хто кожний день надіявся, що їхня дитина, коханий, батько вернеться. Жити з надією, жити і вірити... але це так тяжко! Ти сидиш щовечора, дивишся на його портрет, вдихаєш запах сорочки, яку вже не преш бозна скільки, ходиш в ті місця, де він так любив сидіти- все це робить набагато боліснішим

життя.

Сидиш і розмовляєш, він наче перед тобою стоїть... стоїть, але зовсім не подає ніяких ознак життя, наче мертвий, (адже на війні він може десь лежати, якщо в могилі, то вже добре) саме такий-холодний і блідий. Сидиш і розповідаєш йому про свій звичайний день, який тобі чомусь здається напрочуд цікавим.

Хіба війна варта такої любові?! Де війна, там кров і ненависть, там земля плаче! Це пекло, там загинули мільйони людей. Війна-це смерть, руїна, горе! Людей нагородили за їхні подвиги, але нащо воно, коли загинуло стільки людей? Нащо їм ті медалі?

Війна тривала чотири роки і завдала горя стільком людям у світі. Скільки людей загинуло, зруйновано тисячі міст і сіл, житлових будинків, мостів, доріг, залізниць.... А вона все сидить і дивиться на той портрет. А після

війни скільки горя, та не за горами Друга світова війна, а вона все сидить і сидить...

Чимало всі натерпілись, але головне, що все позаду. Ми надіємось, що не буде в нас більше такого. Адже час йде, ми всі розумнішаємо, а розумні люди вирішують питання не бійками, а словами. То давайте ж всі зробимо дружнє фото народів світу з яскравими посмішками, хоч на мить не будемо ворогами!

Р.С. Передсмертну записку Зв'язкового партизанського загону Якова я знайшла в одному з музеїв бойової слави.

Юлія Костенко

Патріотизм

Що таке патріотизм? Чи часто ми задаємо собі це питання? В наш час про це поняття навіть і слухати не хочуть, а дарма... Цуратись свого і йти до іншої чужого. Національне самопізнання і культура знищується! Люди шукають легших шляхів кидаючи свої рідні домівки. То може краще спробувати допомогти своїй країні. Вона просить нашої допомоги. А ми не чуємо. Політика... звісно політика. Нам просто замилюють очі. Треба знайти ту людину, яка все змінить. Але як? А може ти та сама людина, яка змінить нашу долю?

Патріотизм - це відданість і любов до свого народу, держави, це почуття, що стимулює до самопожертви, це готовність поставити свої інтереси на другий план і цілком присвятити себе службі Батьківщині. Патріотизм закладений у пристрасному бажанні блага для свого народу. Міф чи реальність? Для нашої країни-глухий кут. Патріотизм, про який говорять сьогодні, існує у межах двох крайностей, або він взагалі відсутній як такий, або стає наркотичною голкою, так званим діагнозом для людей. Постає цілком логічне питання стосовно нашої держави. В Україні патріотизм за останні роки йде до того, аби звести рахунки до нуля. Український народ повернувся спинами до ідеї патріотизму, Україна як суверенна і незалежна держава залишилась тільки на папері. Від президента до президента погіршується рівень соціальної забезпеченості українців, стає просто гидко дивитись на чергові блюзнірські виступи політиків, що замилюють очі нам, як сліпим кошеняткам. Важко утримуватися на позиціях патріота, коли влада вирішує лише питання власного збагачення і не реагує на претензії своїх громадян. Втратити рахунок у банку, залиши-

тись без майна і даху над головою, не отримати матеріальної допомоги на дитину, чи позбутись пенсії - буденні явища, що стали нині типовими. Діяльність лікарів, науковців, робочого класу не має гідної оцінки праці з боку влади, тому українці масово виїжджають за кордон, де керівництво розуміє потенційну вигоду кваліфікованих кадрів. Національне самопізнання і національна гідність знищуються. Українська молодь із захватом переймає іноземні звичаї, культуру, менталітет, асимілюючи себе як народ, і Україну як державу. Є люди, що правлять цим світом, влада над людством належить так званій Світовій Владі, яка по суті є дзер-

кальним відображенням славнозвісної Масонської Ложі та існує вже понад сто років. Членами такої спілки була і є «аристократія», що не визнає моральних канонів, гроші—єдине, що має значення. Їхня політика насичена гидким цинізмом, оскільки вони привласнюють собі право одноосібно розпоряджатися життям і

смертю, цілеспрямовано винищуючи країни третього світу, і запроваджуючи «закон джунглів». Головне завдання цієї організації - зупинити технологічний і промисловий прогрес там, де економічний розвиток в країнах набуває стійких позицій. Народ спав. Якщо б зараз на нашу державу напали інші народи, ми, без сумніву, програли б, адже не маємо навіть нормальної системи воєнної підготовки солдатів. Відсутні умови для причеплювання почуття глибокого патріотизму. Міф чи реальність? На жаль, міф.

Марія Угнівенко

Поєднання приємного з корисним

Стародавнє і молоде місто Скала-Подільська. З Прадавніх часів ця місцевість заселяє працювате доброзичливе населення. Неперевершеної краси краєвиди, історичні і геологічні пам'ятки старовини. Чисте й духмяне повітря наповнюють дуже і серце спокоєм, здоров'ям і гордістю за нашу Вітчизну, яка зберегла для сучасників цю Богом відзначену землю.

Табір "Збруч" не може залишити негативних емоцій, адже саме там ми знаходили справжніх друзів, весело проводили час. 18 днів і справді промайнули зовсім непомітно, здавалось би, що ось-ось нас покличуть на обід, чи приїде вірний автобус "Турист", який впродовж відпочинку незмінно відвозив нас на екскурсії. Але це не так, більше ми не почуємо цього всього, але у нашій пам'яті залишаться всі ці щасливі моменти!

Наш відпочинок почався ще по дорозі у "Збруч", адже саме у потязі з усіма познайомились, склався чудовий колектив, тому у двері табору ми ввійшли сміливо і вже маючи багато друзів. Кожен день у "Збручі" проходив дуже динамічно та весело. Позитивним моментом є також те, що у нас було безліч цікавих екскурсій, зокрема: поїздка до старого міста Кам'янець-

Подільського, до стародавньої фортеці у м. Хотин, ми милувалися чудовою природою, коли приїздили на Баток, затамувавши подих

спускались в Кришталеву печеру, яка є самою глибокою у всій Європі, метрів вглиб і 23 кілометра впродовж. Та-

кож відвідували надзвичайно красиве місто Чортків та милувались будівлями у містах Тернопіль

та Чернівці. Звичайно всі емоції я не може передати словами, але після відвідин чудового Прикарпаття у мене залишились тільки позитивні враження.

Тому швидше у "Збруч" назустріч пригодам та новим друзям!

Анна Козуб

Літня школа журналістики у Львові

Літо - це час для розваг, але учасники літнього табору "Школа журналістики" переконалися, що відпочинок та праця можуть легко і приємно поєднуватись.

нували все наше перебування так, що жодна хвилина не пройшла даремно. Щодня з нами працювали спеціалісти з різних галузей журналістики. На зміну таким заняттям приходили дитячі, але дуже потішні забави, тренінги, ігри, в яких з величезним задоволенням брали участь всі «курсанти» літньої школи.

Щовечора ми ходили на різноманітні екскурсії по Львову, побували на радіо «Львівська хвиля», відвідали Шевченківський гай, Високий Замок, Домініканський та Вірменський собори, Андріївську церкву, школу соціальної реабілітації закритого типу для хлопців-підлітків, а

також Львівське телебачення, де познайомились з усією групою телеканалу й дізналися, що над десятихвилинним випуском новин працює більше 14 чоловік.

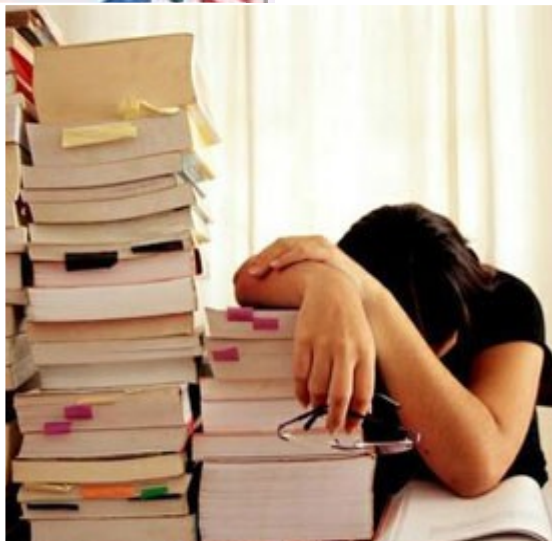
Хочемо подякувати всім організаторам табору за надану можливість знайти нових друзів, плідно попрацювати та гарно відпочити.

Діана Змитрович

Цього року табір проходив у Львові, де нас, юних журналістів інформаційно-творчого агентства «Юн-прес» Київського Палацу дітей та юнацтва, гостинно приймав Карітас Львів УГКЦ. Благодійний фонд, забезпечив нам просто неймовірно добре житло та харчування.

Також цей фонд має багато соціальних проектів, зокрема: «Діти вулиці»... Зараз проходить акція, яка збирає кошти для оновлення хірургічної апаратури в лікарні «Охматдит».

Учасниками літньої "Школи журналістики" стали учні і студенти з різних куточків України (Київ, Луцьк, Ужгород, Жидачів та Львів) - редактори шкільних газет. Організатори Школи Микола Шпаковський та Оксана Москва спла-

Двері, відкриті до майбутнього

Пропонуємо прочитати тим батькам і дітям, які вважають, що становлення характеру майбутнього бізнесмена, політичного лідера чи наукового світила відбувається лише в стінах університету чи, принаймні починається за партою елітного ліцею чи гімназії. Але життя переконливо доводить, що часто формування характеру й особистості відбувається в зовсім іншому місці. Добре, коли цим місцем є такий дитячого-молодіжний навчально-розвиваючий центр, як Київський Палац дітей та юнацтва. Палац, мов величний корабель на Дніпрових схилах, наповнює вітрила творчістю і вирушає в мандрівку країною дитинства...

Техніка, наука, ткацтво, малювання та журналістика—здавалося б, неможливо, щоб усі ці речі зібралися в одному місці. Але насправді таке місце є—центр дитячої творчості Київський палац дітей та юнацтва, де старанно співпрацюють учителі та учні, самоудосконалюючи свої вміння. І саме 5 вересня можна було в цьому переконатися, адже палац гостинно відкриває двері перед усіма охочими!

Чого тут тільки не побачиш: і різнокольорові кульки над входом, і чудових україночок-учнів палацу, що вели святкову програму, і щасливі дитячі обличчя... А також величезну виставку різноманітних гуртків, які працюватимуть протягом року. Причому займатися улюбленою справою можна з самого малечку, як от у групі Штурмак Віталіни Олександрівни, яка розвиває у малюків логічне мислення, моторику рук та розуміння навколишнього світу за допомогою цікавих занять орігамі та питань-відповідей (типична проблема

"чомучок" віком від 5 років). Причому, якщо дитині сподобається таке заняття, їй не обов'язково кидати його у віці 8-9 років - є гуртки, у яких в подальшому можна займатися конструюванням. Маленьким не буде нудно, адже кожного року у програмі групи додається щось нове.

Те ж саме можна сказати і про групу косметології, яка буде цікава усім дівчаткам віком від 13-14 років, де можна буде навчитися не тільки основам візажу, а й медицини та хімії. Та й на туризмі буде чим займатися дітям від 10 років, стверджує керівник групи Лисенко Наталія Ігорівна. Адже завдяки такому

гуртку є можливість завжди перебувати у тонусі, їздити у різноманітні походи, а також знайти справжніх друзів на все життя. Єдине, що не зовсім подобається керівникам—недостатня підтримка держави у фінансовому плані, оскільки усі матеріали для занять педагогам приходится закупати самостійно.

Крім того, на святі можна було побачити не тільки мам та бабусь з їх дітьми чи онуками, а й персон, які просто прийшли, щоб поди-

витися на процес святкування. Наприклад, замісника завідуючого секретаріатом комітету з питань науки та освіти Домаранського Олександра Олександровича, який поділився своїми враженнями від події: «Я побачив багато будинків творчості на рівні країни та областей. Зараз для нас найголовніше-зберегти їх. Ця подія проходить нормально, і я знаю, про що кажу, оскільки знаходжуся в курсі усіх проблем, у тому числі й економічних. Потрібно зазначити, що люди, які тут працюють, отримують за це маленьку зарплатню і не мають соціальних льот, як вчителі у школах».

Були на відкритті і ті, заради кого влаштовувалося свято. Наприклад, хлопчик Микита, якого привів дідусь Олександр Петрович, щоб записати онука на гурток «Умілі ручки». «Кожна людина повинна вміти щось. Для гуртків, пов'язаних з мистецтвом, мій Микита ще маленький, йому 4 роки. Але на «Умілі ручки» я його запишу», - коментує Олександр Петрович.

Були й більш дорослі гості, такі, як дівчина Люда, якій досить цікаво дізнатися більше про незбагненну і цікаву професію - журналістику, яка потрібна не лише для загального розвитку, а й для формування подальшого майбутнього.

Чого тільки ще не було на дні відкритих дверей: і сміх, і радість, і чудовий оркестр, що розважав гостей. Багато дитячих сердець покоровив палац цього дня. Але не розчаруйтеся, якщо ви не встигли записатися у цікавий гурток! Київський палац дітей та юнацтва щоденно чекає на тих, кому хочеться самовдосконалюватися!

Юлія Костенко, Марина Сучкова

Інтерв'ю з ветераном

Війна - це горе, це сльози. Вона постукала в кожний будинок, принесла лихо: матері втратили своїх синів, дружини - чоловіків, діти залишилися без батьків. Тисячі людей пройшли крізь горно війни, випробували жахливі мучення, але вони вистояли й перемогли. Перемогли в найважчій із всіх війн, перенесених дотепер людством. І живі ще ті люди, які пережили цю війну в засланні, під гнітом загарбників. В їхній пам'яті війна спливає найстрашнішими сумними спогадами. Про них не слід забувати адже вони нагадують нам як це страшно, доводять, що нам просто неймовірно пощастило жити в мирі... І сьогодні в одного очевидця цих страшних подій Оніщенко Віри Пантелеймонівни, яка народилась 1926 р. поблизу Білої Церкви, у селі Вербівка, ми й хочемо взяти інтерв'ю.

- А як ви потрапили до Марківців?

- У нашому селі був великий голод і ми з сім'єю змушені були перебратись до Києва. Там ми трохи пожили, а потім у батька вкрали документи, так ми й потрапили до Марківців. Та спочатку ми поселились не в самому селі, а на будці поблизу залізниці.

- Можете розказати про свою сім'ю?

- Так. У моїх батьків було дев'ятеро дітей, але в голодовку померло троє. Померлих я не пам'ятаю бо була ще малою, вижили лише двоє братів Антон і Сашко (померли на війні) та троє сестер Галя, Настя і Марія. Мати Явдокія Яківна(дожила до вісімдесяти років і померла своєю смертю), а батько Пантелімон Васильович(загинув на війні).

- Яким було ваше життя у період війни?

- Батька з братами забрали на війну, а ми всі залишились з матір'ю.

Ввійшовши в наше село, німці почали все палити (спалили і нашу хату) сестри повтікали, а я так злякалась, що не змогла тікати. Так, у п'ятнадцять років, потрапила у полон. Мене відправили служити до хазяйки (так ми її називали, я й не знаю її імені). Моїми обов'язками було доїти корів, їх там було двадцять

п'ять, а я не вміла молоко мені по ліктях текло, за це хазяйка била мене дерев'яним пантофлем по голові. Якби не поляк, який також там служив то, може, і вбила б, він навчив мене доїти корів і допомагав коли я не встигала. Так минули два роки

у Німеччині. Коли почали йти чутки, що наші наступають, хазяйка все просила не казати як вона мене била, та коли нас виручали вона дуже злякалась і повісилась. Нарешті коли мене звільнили я дуже розгубилась, бо не знала як мені потрапити додому і чи є там ще до кого повертатись. Мені знову ж таки допоміг поляк, він показав потрібний ешелон (треба було застри-

бувати бо так просто сісти не модно було, вони не зупинялись). Повернувшись додому я відшукала маму і сестер, їм на щастя вдалось врятуватись.

Чим ви займались приїхавши з Німеччини?

Ми з сестрами пішли працювати на залізницю, ремонтували колії, бо хоч

війна і кінчилась та все одно їх підривали. Потім вийшла заміж, чоловіка мого звали Василь Пантелеймонович і працювала в колгоспі.

Як живете зараз?

Як зараз? Зараз я живу разом із своєю старшою донькою, чоловік мій вже давно помер. Живу не погано, з усіма зручностями та, що мені ще треба дякувати Богу донька до старості догодовує, от тільки останнім часом, зовсім перестала бачити та, що ж, така моя доля, все таки 84 роки.

Анна Фещенко

У війни не дитяче обличчя...

На щастя, нашим одноліткам, та взагалі сучасні молоді, не зрозуміти як то було багато років тому... Страх, сльози, кров, смерть, негамовна воля до життя наших нащадків призвела до сьогодення. Ми народилися в незалежній країні завдяки тим, хто воював, і нехай на кожному кроці ми чуємо, що наша країна не має високого рівня економіки чи статусу серед інших держав світу, все одно 65 років тому ми довели, що будь-яка інша країна матиме справу з незалежною, зі своїми законами та традиціями, державою!

Все почалось несподівано 22 червня 1941 року о 3-ій годині 30 хвилин коли війська Німеччини, підкоривши всю Європу і порушивши договір про ненапад, переткнули Радянський кордон, тим самим перервавши життя мирних радянських людей. Почалась Велика Вітчизняна війна, сама страшна в історії не лише ХХ, а й в історії всього людства, яка тривала 5 років. Ті

часи були тяжкі і страшні для всіх людей: кров, смерть, голод, страх на кожному кроці, страх в очах дітей і матерів, страх перед незвіданим... усе це принесла війна. Вона ніби чорним птахом налетіла на увесь Радянський Союз, не пропустивши ні одного села, ні одного міста. І ось німецькі загарбники, близько 5,5 млн. солдат і офіцерів, почали наступальну боротьбу проти СРСР. Їх війська просувались з шаленим темпом і відразу ж, отримавши перемогу в прикордонних боях, розпочали швидке просування вглиб території: майже відразу було окуповано Латвію, Литву, Білорусію, частину України і Молдову, було заблоковано Ленінград, облога якого тривала

900 днів, а у вересні 1941 року радянські війська були змушені залишити Київ... Війна приносила один жах. Німці були бездушні, жорстокі кровопивці: вони не дивились ні на дітей, ні на жінок, ні на літніх людей, а тільки вбивали, вішали, морили голодом і жорстко знущались над мирним населенням, бомбили міста і села. Ці жорстокі люди коїли люті злочини.

Лише ненависть та злість були в них на обличчях... Вони винищили цілі села і йдучи селом, яке ще зовсім недавно кипіло життям, зараз можна було зовсім не побачити проявів життя. Хоча, напевне, ніякими словами неможливо описати усього жаху того

часу... і лише дивлячись на старі зморшкуваті обличчя нинішніх ветеранів, слухаючи їх трагічні розповіді, очевидців тих жахливих подій, на очі мимоволі навертаються сльози.

До кінця 1942 року Червона армія була змушена відступати. Та ось нарешті розпочалась

героїчна оборона великих міст СРСР: Ленінграда, Києва, Харкова, Одеси, Севастополя. Визначальною була битва під Сталінградом перемога Червоної армії у якій створила умови для корінного перелому у ході всієї війни. Вже до лютого 1945 року досягли

кордонів Німеччини і у квітні цього ж року ввійшли в Берлін. А 9 травня у Радянському Союзі пролунала радісна звістка, мабуть, найкраща, яка тільки могла пролунати: «Війну закінчено. Ми перемогли!».

Сюзанна Кіріна

Героям Слава!

Фото: Коренев Дмитро
Манкевич Олександр
Корф Юлія
Храмова Надія
Ленда Анастасія
Орел Роман

Проба пера

Что такое слеза? Всего лишь вода,
Это горный ручей в уменьшенном размере,
Это жалкие мысли о страшной потере,
Это то, что ты чувствуешь на самом деле.
Что такое любовь? Это редкая дрянь,
Это мысли о встрече, которую ждешь,
Ведь того, кто так нужен, уже не вернешь,
Это горькая правда о том, что ты врешь.

Что такое вино? Это лишь забытье...
Это боль... или радость... или счастье мое?
Это тихая страсть, это горькая ложь...
Осознание, что навсегда ты уйдешь.

Ты молчишь? Ну молчи, я не буду мешать.
Ты ведь спишь? Ну и спи, а я буду кричать.
Ты уйдешь? Уходи. Уже все позади.
Остаешься? Скорее меня обними...

Победный клич

Я никогда не думала, что любовь так может разрушать человека. Поедать его изнутри. Делать из него жертву. Оставляя глубокие порезы на сердце. Скольким людям ты испортила жизнь? Сколько молило у тебя пощады? Ты коварная и жестокая. Я злюсь на тебя. Ты беспощадная. Ты не считаешься с нашими мнениями. Делая свою подлую работенку, ты прячешься в каждом из нас. Ты - маленькая тварь, которая ждет страданий и слез. Зачем тебе это, скажи?.. Объясни мне. И в который раз я не слышу ответа. Ты ведь можешь быть хорошей. Взаимной и нежной. Романтичной и милой. Изящной и утонченной. Зачем ты заставляешь нас страдать? Неужели ты сразу не можешь указать нам нашу вторую половинку? Неужели тебе так важны наши муки? Я прошу: помоги мне. Я умираю, слышишь? Умираю от твоей глубокой раны на сердце. Она оставит свой шрам навеки.

Я погибаю от своих чувств. ЭТО НЕНОРМАЛЬНО. Я не вижу ничего вокруг. Это ужасно. Я не слышу его голоса каждый день. Это выше моих сил. А через пару лет ты, возможно, придешь к нему и скажешь: «Забыл?» И он, конечно, одумается, побывав искать прошлое... Но на то время в моем сердце останется всего лишь шрам. Я ЭТОГО БОЮСЬ. Я не хочу его терять. Но мне придется. Какая-то ты нереальная. Ты невозможна между нами.

Мне пора смириться. Пора оглянуться на мир и на тех, кому я действительно дорога. Но знай: с этого момента начнешь умирать ты.

Марина Сучкова

illi, qui ante in eo non fuerit. Omnes autem, quae in
seu natura contingant, mutationes ita sunt
comparatae, ut si quid alicui rei accedit, id alteri
dehoretur. Sic quantum alicui corpori materiae
additur, semper
Quae res
ad regulas multas extenditur. Consideremus, unde
singulis:
De his
tibi. Agitur

ССД № 7

Час, у який можливо все

Читаючи електронну книгу, ми їдемо у метро; піднімаючись по ескала-
тору відповідаємо на телефонний дзвінок; входимо до офісу та починає-
мо робочий день з роботи за комп'ютером. Так починається стандартний
день тисячі людей... Але, як часто ми думаємо про те, скільки зусиль
доклали інші покоління задля модернізації та новаторства у техніці, тран-
спорті, побутових приладах?

У наш час важко навіть уявити, як раніше люди обходилися без пральної маши-
ни, пілосмока, метрополітену мобільного телефону... Людина 21-го століття має
доступ до інформації в усіх країнах світу, хоча у минулому, коли тільки з'явилося
телебачення, люди довго не могли повірити, як можна побачити дію, виникаючу
на такій величезній відстані. Зараз же майже кожний підліток розмовляє по теле-
фону, чекаючи закінчення прання у машинці, та в цей час встигає відповісти на за-
питання у контакті. Мабуть, вже всі бачили фільм у 3D і ведеться розробка нового
формату - 4D, завдяки якому ми зможемо відчувати на собі завдяки об'ємному зобра-
женню та стереозвуком. Також приймають участь і спецфекти. Наприклад, за ра-
хунок віброуючого крісла, бріза води, ефекту запаху. Але й це ще не все! На цьому
російські винахідники не зупинились. Два жителя з Вороніжу винайшли

"полівізор". Це пристрій, який у повітрі формує тримірне зображення, що можна
побачити без стереоокулярів. Достатньо вимкнути світло й щільно закрити двері
від протягу - малюнок з'являється на струминках холодної пари, яка видувається з
пристрою. Зображення знаходиться прямо у повітрі. Нещодавно у Росії була презе-
нтація щодо цього проекту. Але існує й інша сторона медалі. Зараз мало часу зали-
шається на спілкування та особисте життя. Нещодавно я бачила пару молодих лю-
дей, яка сиділа на лавці. Так, вони поруч, у обіймах, але у кожного на колінах ноу-
тбук. Тоді постає питання: "А навіщо слова?" адже вона може відіслати йому кар-
тинку, а він відповість їй повідомленням. Куди поділися наші людські почуття ко-
хання, ніжності, турботи. Зараз, мабуть, кожний знає хоча б одну людину, яка пос-
тійно онлайн. Особисто я мала знайомих, які залежні від ігор. Мене зрозуміють за-
раз сотні дівчат, якщо я поставлю питання: "Що робить 18-ти річний хлопець у
комп'ютерному клубі вночі? "Я питала у таких людей і чула у відповідь: "В мене
турнір... "Яку користь принесе тобі цей досвід? Ти виграєш турнір, але програєш
життя. Проте хто нам дає гарантію, що одного разу наші діти не оберуть формат
4D замість спілкування з нами або однолітками...

Аліна Кучеренко

illi, qui an-
te in eo non
fuerit. Omnes
autem, quae
in natura
contingant,
mutationes
ita sunt
comparatae,
ut si quid
alicui rei
accedit, id
alteri
dehoretur.
Sic quantum
alicui corpori
materiae
additur, semper
Quae res
ad regulas
multas
extenditur.
Consideremus,
unde
singulis:
De his
tibi. Agitur

illi, qui an-
te in eo non
fuerit. Omnes
autem, quae
in natura
contingant,
mutationes
ita sunt
comparatae,
ut si quid
alicui rei
accedit, id
alteri
dehoretur.
Sic quantum
alicui corpori
materiae
additur, semper
Quae res
ad regulas
multas
extenditur.
Consideremus,
unde
singulis:
De his
tibi. Agitur

illi, qui an-
te in eo non
fuerit. Omnes
autem, quae
in natura
contingant,
mutationes
ita sunt
comparatae,
ut si quid
alicui rei
accedit, id
alteri
dehoretur.
Sic quantum
alicui corpori
materiae
additur, semper
Quae res
ad regulas
multas
extenditur.
Consideremus,
unde
singulis:
De his
tibi. Agitur

illi, qui an-
te in eo non
fuerit. Omnes
autem, quae
in natura
contingant,
mutationes
ita sunt
comparatae,
ut si quid
alicui rei
accedit, id
alteri
dehoretur.
Sic quantum
alicui corpori
materiae
additur, semper
Quae res
ad regulas
multas
extenditur.
Consideremus,
unde
singulis:
De his
tibi. Agitur

illi, qui an-
te in eo non
fuerit. Omnes
autem, quae
in natura
contingant,
mutationes
ita sunt
comparatae,
ut si quid
alicui rei
accedit, id
alteri
dehoretur.
Sic quantum
alicui corpori
materiae
additur, semper
Quae res
ad regulas
multas
extenditur.
Consideremus,
unde
singulis:
De his
tibi. Agitur

illi, qui an-
te in eo non
fuerit. Omnes
autem, quae
in natura
contingant,
mutationes
ita sunt
comparatae,
ut si quid
alicui rei
accedit, id
alteri
dehoretur.
Sic quantum
alicui corpori
materiae
additur, semper
Quae res
ad regulas
multas
extenditur.
Consideremus,
unde
singulis:
De his
tibi. Agitur

illi, qui ante in eo non fuerit. Omnes autem, quae in
seu natura contingant, mutationes ita sunt
comparatae, ut si quid alicui rei accedit, id alteri
dehoretur. Sic quantum alicui corpori materiae
additur, semper
Quae res
ad regulas multas extenditur. Consideremus, unde
singulis:
De his
tibi. Agitur

illi, qui ante in eo non fuerit. Omnes autem, quae in
seu natura contingant, mutationes ita sunt
comparatae, ut si quid alicui rei accedit, id alteri
dehoretur. Sic quantum alicui corpori materiae
additur, semper
Quae res
ad regulas multas extenditur. Consideremus, unde
singulis:
De his
tibi. Agitur

illi, qui ante in eo non fuerit. Omnes autem, quae in
seu natura contingant, mutationes ita sunt
comparatae, ut si quid alicui rei accedit, id alteri
dehoretur. Sic quantum alicui corpori materiae
additur, semper
Quae res
ad regulas multas extenditur. Consideremus, unde
singulis:
De his
tibi. Agitur

illi, qui ante in eo non fuerit. Omnes autem, quae in
seu natura contingant, mutationes ita sunt
comparatae, ut si quid alicui rei accedit, id alteri
dehoretur. Sic quantum alicui corpori materiae
additur, semper
Quae res
ad regulas multas extenditur. Consideremus, unde
singulis:
De his
tibi. Agitur

illi, qui ante in eo non fuerit. Omnes autem, quae in
seu natura contingant, mutationes ita sunt
comparatae, ut si quid alicui rei accedit, id alteri
dehoretur. Sic quantum alicui corpori materiae
additur, semper
Quae res
ad regulas multas extenditur. Consideremus, unde
singulis:
De his
tibi. Agitur

illi, qui ante in eo non fuerit. Omnes autem, quae in
seu natura contingant, mutationes ita sunt
comparatae, ut si quid alicui rei accedit, id alteri
dehoretur. Sic quantum alicui corpori materiae
additur, semper
Quae res
ad regulas multas extenditur. Consideremus, unde
singulis:
De his
tibi. Agitur

illi, qui ante in eo non fuerit. Omnes autem, quae in
seu natura contingant, mutationes ita sunt
comparatae, ut si quid alicui rei accedit, id alteri
dehoretur. Sic quantum alicui corpori materiae
additur, semper
Quae res
ad regulas multas extenditur. Consideremus, unde
singulis:
De his
tibi. Agitur

illi, qui ante in eo non fuerit. Omnes autem, quae in
seu natura contingant, mutationes ita sunt
comparatae, ut si quid alicui rei accedit, id alteri
dehoretur. Sic quantum alicui corpori materiae
additur, semper
Quae res
ad regulas multas extenditur. Consideremus, unde
singulis:
De his
tibi. Agitur

illi, qui ante in eo non fuerit. Omnes autem, quae in
seu natura contingant, mutationes ita sunt
comparatae, ut si quid alicui rei accedit, id alteri
dehoretur. Sic quantum alicui corpori materiae
additur, semper
Quae res
ad regulas multas extenditur. Consideremus, unde
singulis:
De his
tibi. Agitur

illi, qui ante in eo non fuerit. Omnes autem, quae in
seu natura contingant, mutationes ita sunt
comparatae, ut si quid alicui rei accedit, id alteri
dehoretur. Sic quantum alicui corpori materiae
additur, semper
Quae res
ad regulas multas extenditur. Consideremus, unde
singulis:
De his
tibi. Agitur

illi, qui ante in eo non fuerit. Omnes autem, quae in
seu natura contingant, mutationes ita sunt
comparatae, ut si quid alicui rei accedit, id alteri
dehoretur. Sic quantum alicui corpori materiae
additur, semper
Quae res
ad regulas multas extenditur. Consideremus, unde
singulis:
De his
tibi. Agitur

illi, qui ante in eo non fuerit. Omnes autem, quae in
seu natura contingant, mutationes ita sunt
comparatae, ut si quid alicui rei accedit, id alteri
dehoretur. Sic quantum alicui corpori materiae
additur, semper
Quae res
ad regulas multas extenditur. Consideremus, unde
singulis:
De his
tibi. Agitur

illi, qui ante in eo non fuerit. Omnes autem, quae in
seu natura contingant, mutationes ita sunt
comparatae, ut si quid alicui rei accedit, id alteri
dehoretur. Sic quantum alicui corpori materiae
additur, semper
Quae res
ad regulas multas extenditur. Consideremus, unde
singulis:
De his
tibi. Agitur

illi, qui ante in eo non fuerit. Omnes autem, quae in
seu natura contingant, mutationes ita sunt
comparatae, ut si quid alicui rei accedit, id alteri
dehoretur. Sic quantum alicui corpori materiae
additur, semper
Quae res
ad regulas multas extenditur. Consideremus, unde
singulis:
De his
tibi. Agitur

illi, qui ante in eo non fuerit. Omnes autem, quae in
seu natura contingant, mutationes ita sunt
comparatae, ut si quid alicui rei accedit, id alteri
dehoretur. Sic quantum alicui corpori materiae
additur, semper
Quae res
ad regulas multas extenditur. Consideremus, unde
singulis:
De his
tibi. Agitur

illi, qui ante in eo non fuerit. Omnes autem, quae in
seu natura contingant, mutationes ita sunt
comparatae, ut si quid alicui rei accedit, id alteri
dehoretur. Sic quantum alicui corpori materiae
additur, semper
Quae res
ad regulas multas extenditur. Consideremus, unde
singulis:
De his
tibi. Agitur

illi, qui ante in eo non fuerit. Omnes autem, quae in
seu natura contingant, mutationes ita sunt
comparatae, ut si quid alicui rei accedit, id alteri
dehoretur. Sic quantum alicui corpori materiae
additur, semper
Quae res
ad regulas multas extenditur. Consideremus, unde
singulis:
De his
tibi. Agitur

illi, qui ante in eo non fuerit. Omnes autem, quae in
seu natura contingant, mutationes ita sunt
comparatae, ut si quid alicui rei accedit, id alteri
dehoretur. Sic quantum alicui corpori materiae
additur, semper
Quae res
ad regulas multas extenditur. Consideremus, unde
singulis:
De his
tibi. Agitur

Студентські жарти :)

Студент завалив сесію.

Телеграфує мамі:

- Мамо, вигнали з інституту, підготуй тата.

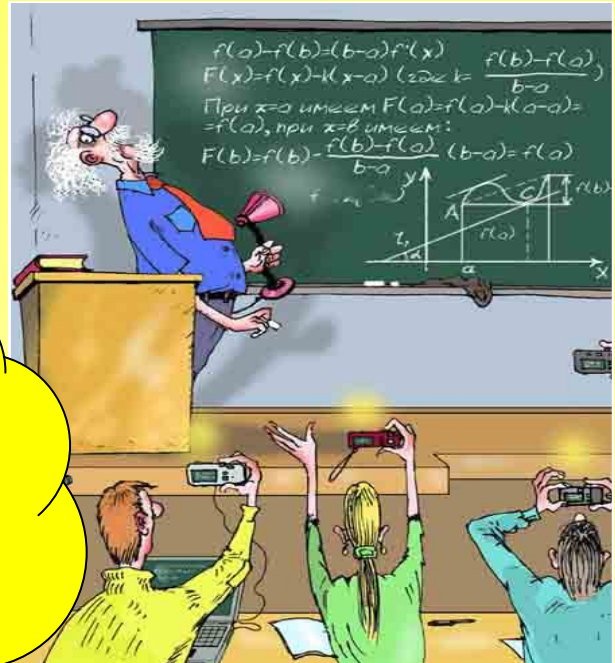
І одержує відповідь:

- Тато готовий, підготуйся сам!

- Скажіть, Ваш син знайшов собі підходящу кімнату, щоб почати вчитися в університеті?

- Він вважає, що так. Його житло - у двох хвилинах ходьби від пивної, у трьох хвилинах від його подружки й у годині їзди від університету.

Плакат в інституті.
"Учитесь! Інакше свято 23 лютого може стати для вас професійним!"

Оголошення в
інститутській їдальні:
"Студенти! Не кидайте котлети
й сосиски на підлогу, три со-
бачки вже померли".

**Київський
Славістичний
Університет**

Коледж

«Слов'яно-грецький колегіум»

Сімак Марія — головний редактор
Костенко Юлія — літературний редактор

м. Київ
вул. Анрі Барбюса,9

Телефон: моб.063 280 24 24
роб. 044 501 60 04

Збір інформації:

Верещак Іванна, Жицька Анастасія, Тур
Юлія, Сучкова Марина, Кірина Сюзанна,
Фещенко Анна, Дмитрович Діана, Козуб
Анна, Кучеренко Аліна, Угнівенко Марія,
Яриновська Катерина, Хитра Надія